

lig med Hensyn til Maaden, hvorpaa Kampen skulde føres, og jeg er ogsaa uenig med ham iaar; men jeg respekterer fuldt ud den Konsekvens, hvormed han, modsat Andre, tager sin Stilling. Jeg staar imidlertid paa et andet Standpunkt, og vi, der ikke have haft Indsigt paa Finantslovens Tilblivelse, have ikke Andet at gjøre end at haabe, at Fremtiden skal skaffe bedre Forhold.

Svar: Det er mig en Skuffelse at høre, at det ærede Medlem fra Leire (Hollstein-Leireborg) ikke vil stemme mod Finantsloven; saaledes forstod jeg ham nemlig. Jeg havde haabet, tør jeg næsten sige, at han vilde have stemt imod den, jeg havde haabet, det ikke er af politiske Grunde — jeg har ingenlunde politisk Interesse deri — men af rent æsthetiske Grunde. Det forekommer mig, at det vilde være en ren Fornøielse at se det ærede Medlem nu stemme mod Finantsloven. Det vilde være en saa nydelsessrig Afslutning paa den Karriere, som begyndte i Oktober 1877 og havde sit Hovedslag den 8de November og fortsattes med Bevillingen af den Finantslov, som nu er udløben, om han var kommen saa vidt nu at stemme mod Finantsloven. Altsaa den Fornøielse har jeg ikke oplevet. Det ærede Medlem vil stemme iasten ligesom jeg, altsaa for Finantsloven. Jeg har derfor ingen Anledning til direkte at knytte de Ord, jeg har at sige, til det ærede Medlem. Jeg vil kun leilighedsvis komme til at berøre enkelte Ting af, hvad han har sagt. Jeg vil henholde mig til det ærede Medlem for Sorø (Alberti), som iasten kommer til at stemme paa anden Maade end jeg. Det ærede Medlem er maaste ikke tilstede; men jeg vil alligevel for at begrunde min egen Afstemning komme til at berøre de Motiver, som det ærede Medlem ansøgte for sin Afstemning. Om trent Aar, hvad det ærede Medlem ansøgte som Grunde for sin Afstemning, alt det Faktiske kan jeg være enig med ham i. Kun er jeg ikke enig med ham i, at det er gode Grunde for den Konklusion, hvortil det ærede Medlem kom. At Ministeriet burde have været efter parlamentariske Grundsaetninger i 1876 og efter vor Forfatning ikke burde og ikke kunde udstede den provisoriske Finantslov af 12te April 1877, og endelig at det i den udevigste Politikk har vist den samme Afmagt som indadtil, er jo Noget, jeg ikke kan være uenig med det ærede Medlem i; men naar det ærede Medlem af disse Grunde vil stemme mod den foreliggende Finantslov, kan jeg ikke følge ham, dog ikke fordi denne Afstemning, hvis han og jeg fulgtes ad, vilde være en Demonstration, thi det vilde ikke have noget Afkrækkende for mig — ganske vist, det vilde ikke være Andet end en Demonstration; men det vilde ikke være afkrækkende for mig, fordi en stor Del af, hvad vi foretage her, er Demonstrationer. Ikke blot under de givne Forhold, hvor det er naturligt, men

ogsaa under ganske dagligdags Forhold, er en stor Del af de Beslutninger, der tages i Thinget, ikke saadanne, der skulle have praktisk Udbytte, men Demonstrationer, det vil sige Handlinger, der pege udenfor dette Thing og søge at ramme den offentlige Mening udenfor, og navnlig vil jeg sige, at Mindretals parlamentariske Virksomhed er efter sit Væsen og Natur nærmest demonstrativ. Mindretals Afstemninger have ikke umiddelbart praktisk Udbytte, heller ikke det ærede Medlems, og altsaa ere de nærmest Demonstrationer. Det er altsaa ikke af den Grund, at en Negtelse af Finantsloven fra vort Parti standpunkt vilde være en Demonstration, at jeg er derimod; min Mening er, at det vilde være en slet Demonstration, en uhensigtsmæssig, unyttig og skadelig Demonstration. Derfor vil jeg ikke tage Del deri. Det er altsaa heller ikke, fordi denne Demonstration, naar den bliver foretaget nu, vilde i og for sig med Nødvendighed binde os til at gjentage den samme Demonstration i en Tid, som idetmindste for mig er uoverskuelig. Ganske vist, det kunde vække Betænelighed. Demonstrationer, som fortsættes i det Uendelige, i alt Fald uden synlig Grændse, tabe efterhaanden deres Interesse; men virkelig gode og hensigtsmæssige og nyttige Demonstrationer affrække mig ikke; men jeg finder ikke, at der er Anledning dertil i Dieblisset. Jeg finder ikke, at Dieblisset nu er til at foretage saadanne Demonstrationer. Det ærede Medlem ansøgte først parlamentariske Grunde for at negte Finantsloven. Han sagde: Vi bør negte Finantsloven til dette Ministerium, fordi det er et Mindretalsministerium, som er flaaet ved 2 Valg og nu staar og repræsenterer Landet, støttet — alene til et Mindretal. Ja, det er ganske sandt, at Ministeriet er et Mindretalsministerium, og det er ligesaa sikkert, at et Mindretalsministerium altid kan have sine store Vanskeligheder ved at regjere; men ligesaa enig jeg i Principet er med det ærede Medlem om, at et Ministerium parlamentarisk bør have et Flertal i det folkevalgte Kammer, ligesaa klart er det mig, at der kan være praktiske og faktiske Vanskeligheder for en saadan Situation, nemlig naar det folkevalgte Kammer ikke frembyder noget Flertal for et Ministerium. Naar der fra Folkethingets Side rettes den Fordring til Ministeriet, at det skal vige, naar det ikke støttes af et Flertal, ser jeg ikke rettere, end at den nødvendige Forudsætning for med fuld Kraft og Eftertryk at kunne rette en saadan Fordring til Ministeriet er den, at de Mænd, fra hvem denne Fordring rettes til Ministeriet, møde selv med et parlamentarisk Grundlag, at de møde selv frem med et Flertal og ere istand til at sætte et Ministerium paa bedre parlamentarisk Grund end den, det Ministerium, de angribe, staar paa. Det forekommer mig i alt Fald parlamentarisk at være en nødvendig Betingelse. At møde frem i Spidsen for et Mindretal